

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

- 'Εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ἡ Δώρα. 'Απιστή ἐγώ ;
- 'Αλλά τί ; πιστή ;...
- Πιστοτάτη.
- Σέ ποιόν, γιά τὸνομα τοῦ Θεοῦ, σέ ποιόν ;
- Στὸν 'Ερωτά !

'Ο Εὐαγγελάης κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε συλλογισμένος. — Ναι, τῆς εἶπε ὕστερα ἔχεις δίκιο. Εἶσαι ἀπιστὴ στὸν ἔρωτά, ἀλλὰ πιστὴ στὸν ἔρωτά. Χωρὶς ἀγάπην δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης στιγμὴ. 'Ολοι αὐτοὶ οἱ ἄντρες ποὺ ἀγάπησες, καὶ ὅλοι αὐτοὶ ποὺ θάγαπησῃς ἀκόμα, γιὰ σένα εἶναι σὰν ἕνας. Τοὺς ἀλλάζεις ἀκριβῶς γιατί εἶσαι πιστὴ στὸν ἔρωτά καὶ δὲν ἀνέχεσαι κοντὰ σου ἄντρα ποὺ νὰ μὴν τὸν ἀγαπᾶς λιὰ ὅπως τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὸν ἀγάπησες. 'Αλλες γυναῖκες, ποὺ τὶς λέμε πιστὲς γιατί δὲν ἀλλάζουν ἄντρα, εἶνε μόνο γιατί αὐτὲς μποροῦν νὰ ζοῦν καὶ χωρὶς ἀγάπην ἢ μὲ ἀγάπην καὶ μισή. 'Εσὺ δὲν μπορεῖς. Τὴν ἀγάπην τὴ θέλεις πάντα ζεστή, πάντα καινούργια, πάντα ὀλάκερη. Κι' εἶσαι πιστὴ στὸν ἔρωτά, ἂν καὶ ἀπιστὴ στὸν ἔρωτά !

'Η παράνομη σχέση ἐξακολουθοῦσε. 'Η Δώρα ἀνεχόταν ἀλλοῦς τὸν ἄντρα τῆς καὶ χαροῦταν τὸν ἔρωτά τῆς. Στὸ ἐξοχικὸ σπίτι πῆγαινε ὀλοένα συχνότερα. Κι' ὁ Νίκος ἀρχισε πάλι κατὰ νὰ ὑποπτεύεται. Γιατί μιὰ-δύο φορὲς, ἡ Δώρα δὲν μπόρεσε νὰ δικαιολογήσῃ καλὰ τὴν ἀγογορία τῆς : «περιέπεσαν εἰς ἀντιφάσεις» καθὼς λένε στὴ δικανικὴ γλώσσα.

Μιά μέρα, ὁ Νίκος ἀπάντησε τυχαία στὸ δρόμο καὶ τὸν Εὐγένη.

- Τί ἔγινε ; τὸν ρώτησε. Κάποτε, μοῦ φαίνεται, ἤρθες στὸ σπίτι καὶ ἔλειπα. Αντιήθηκα πολὺ...

'Ο ξάδερφος τοῦ πήρε γιὰ χοροῦδιὰ γιὰ πείραγμα, γιὰ παράνομο. Γιατί λογαρίαζε πὼς εἶχε νὰ πατήσῃ τοῦλάχιστο ἔξη μῆνες στοῦ Ζάτουρα. Κι' ἀρχισε τὶς δικαιολογίες:

- 'Εχεις δίκιο, καίμενε, νὰ νάξερεις... ἔρχομαι πολὺ σπάνια στὴν 'Αθήνα καὶ ἔχω τόσες δουλειές, ποὺ δὲν μοῦ μένει στιγμὴ γιὰ νὰ ἰδῶ ἕνα συγγενή, ἕνα φίλο... 'Ας εἶνε, τὴν καρδιά μου τὴν ἔξερεις... Τί κάνει ἡ γυναῖκούλα σου ; Μεγάλωσε ; 'Εχω νὰ τὴν ἰδῶ ἀπὸ πέρου.

- 'Οχι δὲ καὶ ἀπὸ πέρου! εἶπε ὁ Νίκος. 'Εγὼ, βλέπεις, θυμάμαι καλλίτερα. Δὲν εἶνε τρεῖς μῆνες ποὺ τὴν εἶδες...

- Πότε ; ἔκαμε ὁ Εὐγένης ποὺ πραγματικῶς ἐνόμισε τώρα πὼς δὲν θυμόταν.

- Πότε ! δὲν σοῦ εἶπα ; Κεῖνὴ τὴν ἡμέρα ποὺ ἤρθες στὸ σπίτι καὶ ἔλειπα. 'Ελεῖτε μάλιστα καὶ ἡ μητέρα μου. 'Η Δώρα σὲ δέχθηκε. Τὸ ἔχασες, καίμενε ; Μπᾶ, σὲ καλὸ σου !

'Ο Εὐγένης πειοράχθηκε. Τί, γιὰ γέρο-ξεκουτιάση θὰ τὸν ἔπαιρναν... ἀπὸ τώρα ; Κι' εἶπε σταθερὰ :

- 'Οχι, κατὰ λάθος κάνεις ! 'Εγὼ μάλιστα στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πὼς μοῦ τόπες ἔσαι γιὰ νὰ με πειράξῃς ποὺ δὲν ἤρθα καθόλου. Μὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Δὲν πάει νὰ ἐπιωφεληθῶ τώρα ἀπὸ ἕνα λάθος, γιὰ νὰ σοῦ πουλήσω πὼς σοῦκαμα μιὰ βίτσι, τὶ διαβόλο !...

Κι' ὁ ξάδελφος τελείωσε μὲ γέλιο. 'Ο Νίκος ὁμως κατὰλαβε καὶ γλώμισσε. Μὲ κόπο ἔκρυψε τὴν ταραχὴν του. Καὶ ψιθύρισε :

- Τότε ἐγὼ δὲν θὰ θυιωθῶ. Γιὰ κάποιον ἄλλον θὰ μοῦ εἶπαν πὼς πῆγε κεῖνὴ τὴν ἡμέρα... Μπορεῖ καὶ νὰ παράκουσα.

Κι' ἀλλάζοντας διαμιάς τόνο, καὶ χαμογελώντας ὁ κακόμοιρος :

- Λοιπὸν, τὰ νέα σου !

Τοῦ εἶπε τὰ νέα του ὁ Εὐγένης. Τοῦ εἶπε τὰ δικά του καὶ ὁ Νίκος, — τὸ κυριότερο ἦταν ἡ ἀναχώρησις τοῦ Τάκη στὴν Αἴγυπτο, ποὺ οὐτ' αὐτὸ δὲν τόξερε ὁ ξάδελφος ! — καὶ βιάστηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ «γιὰ νὰ πάη στὶς δουλειές του». Φοβόταν μὴ φανῇ ἡ ταραχὴ του, γιατί δὲν ἤθελε νὰ καταλάβῃ ὁ ἄλλος τίποτα. 'Ελεῖτε ἀνυπομονοῦσε νὰ μείνῃ μόνος γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὶς σκέψεις του ἢ καλύτερα νὰ τὶς συνεχίσῃ.

'Η Δώρα λοιπὸν τὸν εἶχε γελᾶσει. Κάποιος ἄλλος εἶχε πάει κεῖνὴ τὴν ἡμέρα — πρὸ τριῶν μηνῶν, — καὶ τοῦ εἶπε ἡ ψευτιά πὼς πῆγε ὁ Εὐγένης... 'Αλλὰ πὼς μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ ἄλλος αὐτός, ποὺ τοῦ τὸν ἔκρυψε, — ποῦς ἄλλος ἀπὸ τὸν Εὐαγγελάη ;

Θὰ πῆγε νὰ τῆς κεῖνὴ τὴν ἐπισκεψῇ ποὺ τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ μπροστὰ του... Ποῖος ἔξερε γιατί εἶχε ἀρχίσει... ἴσως νὰ μὴν ἦταν στὴν 'Αθήνα... Τὴ βοήθηε γιὰ καλὴν του τυχὴ μονάχη. Εἶχε δὴ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξαναρχίσῃ μαζί τῆς τὸ «εἰδύλλιο» τοῦ Πόρου. Τὰ ταιριαζαν, τὰ συμφωνήσαν ἄψε-σβύσε. Κι' ἀπὸ τότε αὐτὸς δὲν ἔπα-

νατῆγε στὸ σπίτι τῆς, πῆγαινε ὁμως ἡ Δώρα καὶ τὸν ἔβρισκε κάπου. Γιατί ἀπὸ τότε ἴσια-ἴσια, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, — θυμόταν ὁ Νίκος — εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἀγογορίες αὐτὲς τῆς Δώρας, ποὺ ἄλλες τὶς δικαιολογοῦσε καλὰ καὶ ἄλλες ἀσχημα. Μὰ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὅλες ἦταν γι' ἀγάπην τοῦ Εὐαγγελάη. Πῆγαινε καὶ τὸν ἔβρισσε, ποῖος ἔξερε ποῦ !...

« - 'Α, μὰ θὰ τὴν τσακώσω ! » εἶπε μέσα του.

Νὰ τὴν τσακώσῃ. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο. Οὔτε τί θάκανε κατόλι συλλογίσθηκε, οὔτε γὰν γιὰ τὸ πᾶθμά του τὸ ἴδιο παραληπῆθηκε. Εἶχε καιρὸ καὶ νὰ κλάψῃ, καὶ νὰ κλάψῃ, καὶ νὰ θυμώσει, καὶ ν' ἀποφασίσῃ. 'Ολάκερο τὸν κρατοῦσε τώρα ἡ ἰδέα πὼς πρῶτα πρῶτα ἔπρεπε νὰ τὴν τσακώσῃ, νὰ βεβαιωθῇ.

Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ἀνίχνη καὶ συγκρατηθῆναι καὶ νὰ προσποιηθῇ. Τὶ δύσκολο πράγμα ! Κι' ὁμως τὸ κατὰφερε.

Λέξη δὲν εἶπε τῆς Δώρας γιὰ τὴ συνάντησίν του μὲ τὸν Εὐγένη. Οὔτε γιὰ τὸν Εὐαγγελάη τῆς ἔκαμε καὶ τὸν ἐλάχιστο ὑπαντιμῶ. Καὶ γιὰ τὶς ἀγογορίες τῆς ἀκόμα δὲν τῆς ξαναμίλησε. Φανόταν ὅσο μποροῦσε ἥσυχος, φαιδρὸς καὶ τρυφερὸς μὲ τὴν γυναῖκα του ποὺ τώρα τὸν «ἀνεχόταν». 'Εταὶ ἐκεῖνὴ δὲν ὑποπτεύθηκε τὸ ἐλάχιστο.

'Ο Νίκος ὁστόσο τῶς κάνει, ποὺ λένε, δουλειά. Σκέφθηκε καλὰ πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ, κατέστρωσε ἕνα σχέδιο καὶ ἄμεσως τῶβρα σὲ πράξη. Εὐκόλο θὰ τοῦ ἦταν νὰ περιφυλάξῃ τὴν Δώρα, νὰ τὴν παρακολουθῆσῃ καὶ νὰ ἰδῇ ποῦ πάει τίς ὥρες ποὺ ἔβγαινε μόνη. 'Αλλὰ φοβήθηκε μὴ τὸν καταλάβαινε, μὴ τὸν ἔβριαν κεῖνὴ ἀπὸ πίσω τῆς, μὴν τὸν ἀρχίξῃ πάλι τὰ ψέμματα καὶ μὴν τοῦ ἔκανε σζηή ἀντὶ νὰ τῆς κείνῃ αὐτός.

« - Γιατί, σὲ παρακαλῶ, μὲ παίρνετε ἀπὸ πίσω ;... 'Εχεις πάλι καμμιὰ ὑποψία ;... Μὰ οὔτε στὴν μοδιστρα μου δὲν μπορὸς νὰ πάω ;... Νά, ἐδῶ πάρα πάνω κἀθεταί !... 'Θάλαϊνα ἀμάξι γιατί εἶνε ἀργά. 'Ορίστε μας ὁ κύριος ! »

Μὰ τέτοια ἀποτυχία φοβόταν ὁ Νίκος. Τὶ θὰ τῆς ἔλεγε τότε ; Πὼς εἶδε τὸν Εὐγένη καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶχε νὰ πάη στὸ σπίτι τους ἕνα χρόνον ; Θάταν ἰκανὴ νὰ ἰσχυρισθῇ πὼς ὁ Εὐγένης δὲν θυμόταν, πὼς ἦταν ἕνας ἐξαχθεμένος καὶ τρέχα γύρουσε. 'Οχι. 'Ο Νίκος θὰ πῆγαινε στὰ σίγουρα. Πρῶτα θὰ ἐξακριβῶνε ἂν ὁ Εὐαγγελάης βρισκόταν πραγματικῶς στὴν 'Αθήνα. 'Επειτα θὰ μάθαινε τὸ μέρος ὅπου γινόταν τὰ ραντεβῶ. Καὶ τότε μόνο θὰ πῆγαινε νὰ τὴν τσακώσῃ.

Τὸ πρῶτο τόμαθε εὐκολοτάτα. Ρώτησε μὲ τρόπο δυὸ-τρὲς φίλους του ἀξιωματικὸς καὶ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἤξερε καλὰ, τὸν ἐληροφόρησε πὼς ὁ 'Αλέκος ὁ Εὐαγγελάης δὲν ἀπομακρυνόταν πιά ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, γιατί τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε καταφέρει νάποσπασθῇ στὸ 'Υπουργεῖο.

'Αλλὰ καὶ στὸ ἄλλο ἡ τύχη φάνηκε εὐνοικὴ στὸν ἀπατημένον σύζυγο, μολοντὶ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς ὁ ἴδιος ὁ Νίκος τὴν ἐβοήθησε μὲ τὴν ἀγρυπνὴν προσοχὴν του. Γιατί πάντα σχεδόν, ὅταν ψάχῃ κανεὶς βρῖσκε, ὅπως ὅταν ἔχη ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του καὶ τεντωμένα ταῦτιά

'Η Δώρα τοῦ εἶπε πὼς θὰ πῆγαινε στὴ μητέρα τῆς.

του, βλέπει καὶ ἀκούει... Καὶ νὰ τι εἶδε καὶ τί ἀκουσε τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο ὁ Νίκος, ποῦ, φρεγγοντας ἀπὸ τὴν Τράπεζα, μπῆκε μὲ κατὰ φίλους του σ' ἕνα κομμικὸ μαρὰ νὰ πάη τὸρεκτικὸ του.

Στὸ διπλανὸ τους τραπεζάκι, ἕνας μεσοκόπος κύριος, πολὺ κομψός, πολὺ ζωηρός, χαλοῦσε τὸν κόσμο. Φώναζε, ἔλεγε ἀπαιτιά στὴν παρέα του καὶ στίς ἄλλες, ἔκανε ὄλους νὰ γελοῦν καὶ γελοῦσε κι' αὐτὸς δυνατώτερο ἀπὸ ὄλους. Μιά στιγμὴ φώναξε :

- 'Ω ! αὐτὸ δὲν θὰ τόλεγε οὔτε ὁ φίλος μας ὁ Εὐαγγελάης !

Κι' ἡ παρέα του γέλασε πολὺ.

'Ὅστε ὅλοι ἐκεῖνοι ἦταν φίλοι τοῦ Εὐαγγελάη ;... Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ὁ Νίκος δὲν ἔχανε λέξη ἀπ' ὅσα λεγόταν στὸ διπλανὸ τραπεζάκι.

- Σὲ λίγο, κάποιος εἶπε στὸν ζωηρὸ κύριον :

- Πότε λοιπὸν θὰ σ' ἐπισκεφθῶμε στὸ ἀτελιέ ;

- 'Α, αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὸ ἀτελιέ μου δὲν εὐκαιρεῖ ! τοῦ ἀποζήτησε ὀρθά-κοφτὰ ὁ ζωηρὸς κύριος. Φαντασθῆτε μόνο πὼς οὐτ' ἐγὼ δὲν βρῖσκω καιρὸ νὰ πηγαίνω !...

- Πᾶ, πᾶ, τί γίνεται ! ἔκαμ' ἕνας ἄλλος ἀπὸ τὴν παρέα.

Κι' ἡ συνομιλία γιὰ τὸ ἀτελιέ ἐξακολούθησε μεταξύ τους αἰγότερα, ἀλλὰ καὶ μὲ πῶ πονηρὰ γελᾶζα...

- 'Ο Νίκος τὸ κατὰλαβε : τὸ ἀτελιέ τοῦ ζωηροῦ κυρίου, ποῦ θὰ-

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ L. LEMENSKI

Κάποιο πρωί πού ή ώραία Λίζεν άνοιξε τού παράθυρό της και άρχισε νά καθρεφτίζεται. Περονόσε άπ' έξω ένας γέρος, γείτονάς της, και παληός γνώριμος τού σπιτιού της.

Μόλις είδε την ώραία μικρούλα, μέ τόν καθρέφτη στά χέρια, ό γέρος στάθηκε και της φώναξε :

— Πρόσεξε, πρόσεξε, άγαλμημένη μικρούλα :

— Και γιατί νά προσέξω ; τού άπάντησε ένεϊνη.

— Γιατί ;... Νά ! *Όταν ζητάς στόν καθρέφτη τά ζοραλένια σου χείλη, την χαριτωμένη μυτίτσα σου και τά ξανά σγουρά μαλλιά σου, και όταν άκόμα γελάς κατεργάουκα γιά νά ίδης στά τριανταφυλλάκια σου μάγουλα ν' άνοιγουν δυό γλυκά λακκάκια — πρέπει και κάτι νά σκέπτεσαι και κάτι νά προσέχης... ώραία μικρούλα...

— Δέν καταλαβαίνω τίποτα, καλέ μου γείτονα...

— Θά μέ ένοησής τώρα. Λοιπόν πρέπει νά σκέπτεσαι, ώραία μου Λίζεν, πός ή λαμπρή αυτή είκόνα σου, πού φαίνεται μέσα στόν καθρέφτη και σου χαμογελάει... πρέπει νά ξέρεις πός δέν είνε τίποτ' άλλο άπ' τού πρόσωπο τού διαβόλου και τού Σατανά...

— Τού Σατανά ;

Ναι ! ναι ! είνε τού πρόσωπο αυτού τού δαίμονα, ώραία μου, είνε αυτός ό ίδιος ό δαίμονας πού σ' αντίρρζει, σέ ξεγελάει και σ' έλκειει και πού μέ τά μάγια του αυτά θέλει νά σε καταστρέψη...

Μόλις τελείωσε αυτά ό γέρος χαρέφτης και έφυγε.

*Η μικρούλα, ή ώραία Λίζεν, κάτι πήγε νά τού ειπή, μά δέν τόλησε...

*Όταν έμεινε μόνη, στάθηκε μιá στιγμή σζεφτιζή και άναποφάσιση μέ τόν καθρέφτη στά χέρια...

*Υστερα, ξαφνικά, σάν νά πήρε μιάν άπόφαση, έκλεισε νευρικά τού παράθυρο, ζώμασε τόν καθρέφτη της στόν τοίχο και ζύταξε τού πρόσωπο της, άκόμα μιá φορά... «πόσο ήταν ώραία !»

Τ' άλλο πρωί, ή ώραία Λίζεν, είχε πάλι άνοιξει τού παράθυρό της και καθρεφτίζουσε μέ προσοχή, όπως πάντα...

Περιμένα άπό ώρα σε ώρα νά φανή ό γέρος γείτονάς της γιά νά τού μιλήση...

Μά ό γέρος δέν ξαναφάνηκε πιά...

ταν βέβαια ζωγράφος ή γλύπτης.— έρασιτέχνης ίσως, ή τού γλυκού νερού,— άδ' χρησίμευε περισσότερο γι' άλλα πράγματα και σ' άλλους άνθρώπους, φίλους τού νοικοκύρη, όπως συμβαίνει συχνά... Νά πούμε όμως την άλήθεια, ό Νίκος δέν έκαμε άλλον συνδυασμό. *Ό νους του δέν πήγε άμέσως έκει...

*Υστερα όμως, άμα έφυγε ό ζωγράφος κείνος μέ την παρέα του, ό Νίκος ρώτησε τούς δικούς του :

— Καλέ, ποιός ήταν αυτός πού δέν άφινε κανένα νά μιλήση ;

— *Ω ! τόν Άντοά τόν Τάδε δέν γνορίζεις ; τού είπαν τού ζωγράφου τής άριστοκρατίας :

— Μπιά, μιá ; έκαμε ό Νίκος αυτός ήταν ; Ναι, τόν έχω άκουστά... Είνε όμως λέσα... ξ ;

— *Ό Θεός νά σε φιλιά ! τού άποκριθήκε ένας φίλος, τινάζοντας τού γιανά του.

— Κι' έκεινο τού άτελιό πού έλεγαν ;...

— Μήν νά ρωτάς, φίλε μου ! Έσύ βέβαια είσαι πιστός σύζυγος... άκόμα άλλ' άργότερα, άν σου τυχή κανένα λαθρομύριο, δέν έχεις παρά νά παρακαλέσης τόν ζ. Άντρέα νά σου δανείση τού άτελιό του. Προθύματα, ξέρεις ;

*Ε, τότε πιά ό Νίκος συμπέρανε μέ βεβαιότητα. Άφού ό Άντρέας αυτός ήταν φίλος τού Εύαγγελάρη, — δέν τόπε μόνος του ; — κι' άφού ό Εύαγγελάρης είχε τώρα «λαθρομύριο», χωρίς άλλο ή Δώρα τόν άντίκωνε σ' έκεινο τού άτελιό !

*Η ξαφνική άναζάλυψη τού προσέξησης μιάν άλλοζοτη χαρά. Και γελώντας σά νάχε άζούσει τού πιο άστείο πράγμα τού κόσμου, άποκριθήκε :

— Και μήπως τόν γνορίζω έγώ ;

— *Ω, φτάνει νά θέλεις ! Αυτός γνορίζεται μ' όλο τόν κόσμο !

— Καλά λοιπόν, θά φροντίσω ;

— *Α, ώστε σκολέψεις νάπατήσης τή γυναίκα σου ;

— Γιατί όχι ; δέν είπατε... άργότερα ;

— *Ε, βέβαια, από τώρα είνε νοσις...

*Μόνο γιά κείνη δέν είνε, συλλογίσθηκε ό Νίκος.

*Άλλά δέν έπαψε τού γέλια, όσπου χωρίσθηκε τούς φίλους του.

Τι ευτυχημένο σύζυγο πού θά τόν ενόμιαν !... Μόνο ό συνάδελφος εκείνος, πού άλλοτε ή Δώρα τού είχε μισοροιχθεί, θά μπορούσε ίσως ν' άμφιβάλλη άν ή εύτυχία αυτή ήταν και τόσο βάσιμη. Άλλά τού μεσημέρι έκεινο ό νέος αυτός δέν ήταν στην παρέα. (*Ακολουθεί)

ΣΙΑΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. B.

Πού μινός επανήλθεν έξ Παρισίων, όπου είχε μεταβή διά ποιήτην φρονή και μόλις γιά τρεις μήνες, αυτό ήτο άρκετόν διά νά την έννευρίζη διαμονιόδως ή εις Αθήνας επάνοδος της. Πουθενά δέν εύχαριστείται και όπου παρευρεθή διατυμπανίζει τά έδω έλαττώματα έν συγκροίσει μέ τά θέληγτρα της Παρισιάνικης ζωής. *Η σιλουέττα της ύψηλή και φανταζομένη διά τού ντυσιό της άλλο και συμπαιθητικό, ή οικιλία της θά ήτο άπολύτως εύχάριστη, άν δέν κατέβαλλε προσπάθειάς νά καταλήξη μέ ιδέες δήθεν πρωτότυπες, και μέ ριζοσπαστικές τάσεις εναντίον τών έπιζωγουσών άογών στά αισθήματα και τού φλέρετ, τά όποια εκ τού υπερβολικού ζήλου πού μεταχειρίζεται ή νεαρά δεσποινίς διά νά άνακαινίση φθάνουν στό άπροσχητόν τού άπίθανου και τού καινοφανούς. Τό τέμπο της φωνής της προσελκύει άμέσως τού ένδιαφέρον, όπου ή τάντις πός πρωτοτυπίαν χορηάζει και άποθαράνει.

*Η Μαντρίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αί δεξιόσεις ήρχισαν νά συμπυκνώνονται ή μία μετά την άλλην αι μεγάλωπορεπείς αίθουσαι άνοιγουν τας πύλας των, επίδεικνύουσαι τόν νέον χειμερινόν διάκοσμόν των.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην δεξιόσις-τασί παρά τή προεβρευτή της Ρουμανίας και τή ζ. Ρασάνο. *Η οικοδέσποινα έφερεν κομψοτάτην τουαλέττα, έδέξετο τούς κεκλημένους της μέ την διακοσμούσαν αυτήν γοητευτικήν άφέλειαν, βοηθημένη υπό της γοητευομένης θυγατρός της.

— Μεγαλωπορεπείς αίθουσαι καλλωπισμέναί μέ διακοσμητικάν καλαισθησίαν διάκοσμον νεοεργιζόν και ζωηροτεχνήματα θαυμάσια.

— Την παρελθούσαν Τετάρτην μουσιζόν άπόγευμα παρά τή έπιτετραμμένη της Αύστρίας και τή ζ. Βάλτερ. Έκτός διλωματικού κύκλου παρευρέθησαν και πολλές έλλεκτός άθηναϊκός κόσμος.

— Την παρελθούσαν Παρασκευήν παρά τή ζ. και τή ζ. Κριεζή χορευτιζόν άπόγευμα παραταθέν μέ πολλήν ζωηρότητα μέχρι μεσονυκτίου.

— Μεταξύ τών κεκλημένων ζ. και ζ. Τσαυδάκη, ζ. και ζ. Λεκατσά, ζ. και ζ. Σακαλή, ζ. και δις Χριστοδούλου, ζ. ά.

— Έχορευθήσαν και διάφορες γιογιόρες Τσαύταστον υπό την διεύθυνση γιοιωτοτάτης δεσποινίδος της όποιος ή χορευτική δεινότης είνε άξιοθαύμαστη.

— Μεταξύ τών δεσποινίδων κομψοτάται ήσαν δις Δ. Λεκατσά και δις Ραζέλλου.

— Την παρελθούσαν Τρίτην δεξιόσις μουσική παρά τή ζ. και τή ζ. Δραζούλη. Μεταξύ τών κεκλημένων ζ. και ζ. Σταθάτου, ζ. και ζ. Θεοφιλάτου, ζ. και ζ. Βαλλιάνου, ζ. Μαζαλέυ ώριοιότη μέ βελούδο μαύρο.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν δεξιόσις τασί σέ μικρόν φιλικόν κύκλον παρά τή ζ. και τή ζ. Μ. Σακορράου παρευρέθησαν ζ. και δεσποινίδες Λίτσα, Τσανακού, Κ. Παγζάλου, Κυριακού, Λεβίδη, Ρός, Λιμπουρ, Πεταλίη.

— Άπό της πλέον εύχάριστες δεξιόσεις της παρελθούσης έβδομίδος παρά τή ζ. και τή ζ. Ν. Νικολαΐδη, σ' ένα πλαίσιον εκτίετως άριστοτεχνιζόν έπιχερασιένον από την νεοεργιζήν διακοσμήσιν. Θαιμασιός ώραϊον Στούντιο περιτυγυρισμένον μέ δαντελωτόν έξώστην, μέ σκόλα έξαιρετική από ρός μαύροα έρησάμενην γιά νάναπαύονται οι νεαροί χορευτάι, μεταξύ τών όποιων διακοίνομεν δα Κ. Ροσφόρις έξ 'Αλεξανδρείας μέ τουαλέττα έξαιρετικήν — Μοντέλλο «Βαννέ», από κρέπ ρομαϊ βιολέν ρός έν συνδυασμό βελούδων όμοιοζομου δα Γ. Παλαδοπούλου ζωρέτ ρός νεγχαντέ, πού σχηματίζει νεοεργιζή στέδια ύπογραμμισμένη μέ στοάς, δίδα Δ. Σκαναβή χαριτωμένην μπλούζα ρός σιφόν μέ πέρες όμοιοζοώμας και φροντά βελούδινη μαύρη, παντός-ζακέτας από βελούδο μαύρο ντυμπλαρισμένο ρός, και γούνες πιτουά, δις Άντονοπούλου κόκκινη ζωρέτ πελκρίν βελούδινο λουλούδι όμοιοζομο, δις Βόγλη ένα θαυμασιο άνσάμπλ από κρέπ-σατέν και βελούδο ρός. Δις Πράττεο ζωρέτ μαύρη πού κατέληγεν σέ φουστάνι από μαύρο βελούδο.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τό 13ον φύλλον της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τό όποιον εκδίδεται μεθαύριον Σάββατον 18 Δεκεμβρίου. Άφθονία έλλεκτικής βίλης και θαυμασιών εικόνων. Μεταξύ τών άλλων έλλεκτόων περιεχομένων του είνε και τά έξης: «Βασίλειος και Λαυνηλός» ιστορικό κομμάτι της Βυζαντινής έποχής, «Τά βασανιστήρια διά μέσον τών αιώνων», «Τό Λευκή Κυρία» Γαλλικό διήγημα, «Τά τριαντάφυλλα πού σποτόνουν» αισθηματικό διήγημα, «Τό έρωτημένο λεοντάρι» ισπανικό διήγημα, «Βασίλεις Θαυματοποργί» ιστορική σελίς από τού μεσαιώνα, «Τά ταξίδια άλλοτε και τώρα», «Τό Κινεζικό θέατρο», «Οί μεγάλοι καλλιτεχνικοί θρίαμβοι», «*Η πύρα στην Βαβυλώνα», «*Η ζωή της Αυτοκρατορίας Ίωσηφίνας κλπ. Κάθε από τ' άνωτέρω θέματα είνε πλουσιότατα εικονογοραφήν. Έκτός αυτών δημοσιεύονται πολλά μικρά διηγήματα, παραμύθια, ανέκδοτα, άστεία, ποιήματα ελληνικά και ξένα, γελοιογραφίες κλπ.